

GONIEC KRAKOWSKI

ODDZIAŁY: WARSZAWA, Krak. Przedmieście 9. —
NOWY SĄCZ, Jagiellońska 29. — SOSNOWIEC, ul.
Piłsudskiego 8. — ZAKOPANE, Krupówki.
Za dział ogłoszeń Redakcja nie odpowiada.

Rok I.

Nr. 22.

Kraków, środa 22 listopada 1939 r.

Nadesłane a nie zamówione przez Redakcję manu-
skrypty będą zwracane autorom jedynie wówczas, gdy
dołączone zostaną znaczki pocztowe na opłacenie prze-
syłki zwrotnej.

Gubernia Generalna samodzielnym obszarem dewizowym.

Waluta w złotych nadal utrzymana.

Gubernator Generalny wydał już niezbędne zarządzenia. — Wywóz złota zabroniony. — Szczegółowe uregulowanie obrotu pieniężnego z Rzeszą.

Kraków, 22 listopada. Zarządzeniem Gubernatora Generalnego dla zajętych obszarów polskich, ministra Rzeszy dra Franka, oraz ministra gospodarki Rzeszy, utworzono z zajętych obszarów osobny obszar dewizowy. W Guberni Generalnej należy w przeciągu trzech dni, począwszy od ogłoszenia tego rozporządzenia wymienić wszystkie waluty zagraniczne. W myśl rozporządzenia także marki niemieckie należą do waluty zagranicznej.

Dzisiejsze wydanie „Krakauer Zeitung” omawia prawną stronę zarządzenia dewizowego, wydanego przez Generalnego Gubernatora dla zajętych obszarów polskich.

Srodki płatnicze.

Zarządzenie to ustala szereg nowych pojęć podstawowych, a mianowicie:

1) Środki płatnicze:

Rodzaje pieniędzy (monety, pieniążki papierowy i t. p.), wypłaty, przekazy, weksle i czek.

2) Zagraniczne środki płatnicze:

Wszystkie środki płatnicze nie opiewające na złotego. Aż do wycofania biletów kas kredytowych Rzeszy uważa się te ostatnie za wewnętrzny środek płatniczy.

3) Obrót zagranicznymi środkami płatniczymi.

Nabywanie, sprzedawanie lub zastawianie zagranicznych środków płatniczych na podstawie kupna, sprzedaży, wymiany, wypożyczenia lub innego płatnego interesu, jakoteż uskutecznienie interesu terminowego i to bez względu czy interes zostaje wykonany zawodowo lub tylko przypadkowo, czy zagranicą, czy też wewnątrz kraju.

4) Złoto.

Monety, złoto, złoto czyste nieobrobione, oraz stopy złota. (Złoto nieobrobione, jakoteż półfabrykaty złota).

5) Metale szlachetne.

Srebro, platyna, oraz platynowce, we formach używanych zwykle w handlu (jako surowiec lub półfabrykaty).

6) Papiery wartościowe.

Papiery wartościowe, które nadają się dla handlu na giełdzie papierami wartościowymi, jakoteż udziały czynszowe, oraz dywidendy.

7) Wewnętrzne papiery wartościowe.

Papiery wartościowe wystawione przez obywateli, jakoteż bilety udziałowe (certyfikaty), wystawione przez poręczyciela zagranicznego na podstawie papierów wartościowych wewnętrznych, oraz biletów dłużniczych.

8) Zagraniczne papiery wartościowe.

Papiery wartościowe wystawione przez obywatela, jakoteż bilety udziałowe wystawione przez poręczyciela zagranicznego na podstawie zagranicznych lub mieszanych (zagranicznych i wewnętrznych) papierów wartościowych oraz biletów dłużniczych.

9) Banki dewizowe:

Banki dewizowe, oraz instytucje kredytowe, które otrzymały od Kredytowych Kas Rzeszy pisemne zezwolenie na handel zagranicznymi środkami płatniczymi.

Obywatelami w myśl tego zarządzenia są wszystkie osoby fizyczne i prawne, których miejsce zamieszkania, lub pobytu, (siedziba dyrekcji), znajduje się w Guberni Generalnej. Obcokrajowcami są w myśl tego rozporządzenia wszystkie osoby fizyczne

lub prawne, których siedziba lub miejsce pobytu, jakoteż siedziba lub miejsce pobytu dyrekcji przedsiębiorstwa, znajdują się poza granicami Guberni Generalnej.

Zagraniczny obrót pieniężny.

Obrót zagranicznymi środkami płatniczymi należy wyłącznie do Kas Kredytowych Rzeszy, oraz do tych instytucji kredytowych, które otrzymały na to specjalne uprawnienie.

Kto nie jest w posiadaniu wymienionego powyżej uprawnienia, może tylko za zezwoleniem: a) nabyć zagraniczne środki płatnicze, b) dysponować zagranicznymi środkami płatniczymi, chyba że chodzi o przekazanie ich Kasom Kredytowym Rzeszy albo Bankowi Kredytowemu.

Zagranicznych środków płatniczych oraz innych należności opiewających na taką walutę zagraniczną, dla której kredytowe Kasy Rzeszy podają kurs, nie można nabywać lub zbywać wewnątrznymi środkami płatniczymi po kursie wyższym niż kurs ogłoszony ostatnio przez Kasy Kredytowe Rzeszy.

Tylko za zezwoleniem są dopuszczalne:

a) wypłaty zagraniczne w walucie wewnętrznej lub zagranicznej.
b) wypłaty obcokrajowcowi, znajdującemu się wewnątrz Guberni Generalnej lub obywatelowi na rzecz obcokrajowca w walucie zagranicznej lub wewnętrznej, lub w jakiegokolwiek inny sposób, obywatel może przyjąć wpłaty na rzecz obcokrajowca tylko wtedy, jeżeli się upewnił, że wpłata ta nie wymaga specjalnego zezwolenia lub też jest zezwolona.

Tylko za zezwoleniem można dysponować:

a) żądaniami zagranicznymi za wyjątkiem, jeżeli utarg zostaje oddany do dyspozycji Kas Kredytowych Rzeszy lub Banku Dewizowego.
b) żądaniami obcokrajowca w walucie obecnej lub wewnętrznej od obywatela.
c) żądaniami w walucie wewnętrznej lub zagranicznej obywateli na rzecz obcokrajowca.

Odpowiednia placówka dewizowa może w wypadkach wątpliwych ustalić, czy dana osoba należy traktować jako obcokrajowca, czy też jako obywatela.

Maksimum dozwolonego wywozu — 20 złotych.

Tylko za zezwoleniem można wywieźć za granicę walutę zagraniczną oraz wewnętrzną włącznie z unieważnionymi gątkami pieniężnymi. Tylko za zezwoleniem można przywieźć do Guberni Generalnej walutę wewnętrzną oraz walutę opiewającą na marki i korony czeskie z gątkami pieniężnymi unieważnionymi. Odbiorca wewnętrzny powinien zawiadomić placówki dewizowe w ciągu trzech dni o otrzymaniu przekazu.

Nie potrzeba zezwolenia na przywóz lub wywóz kwoty poniżej 20 zł. podczas podróży, oraz poniżej 5 zł. — w obrocie granicznym przy maksymalnej kwocie 50 zł. miesięcznie.

Złoto, metale szlachetne, oraz złomy tych metali mogą być wywiezione zagranicę tylko za zezwoleniem. To samo tyczy się także przedmiotów wykonanych ze złota lub metali szlachetnych, które zazwyczaj nie są wykonywane z tych metali.

Obywatel tylko za zezwoleniem może wewnątrz kraju sprzedać obcokrajowcowi złoto lub oddać takowe obywatelowi na rzecz obcokrajowca.

Obowiązek zgłoszenia środków płatniczych.

Obywatele są zobowiązani przedłożyć Bankowi Dewizowemu do sprzedaży rzeczy wartościowe, wliczone poniżej, które należały do nich w dniu 14 października 1939 r. lub zostały nabyte przez nich w czasie od dnia 14 października do 20 listopada 1939 r.:

a) zagraniczne środki płatnicze,

b) rachunki w walucie zagranicznej,

c) weksle i czeki opiewające na walutę wewnętrzną, trasowane zagranicą,

d) żądania w walucie wewnętrznej wobec obcokrajowców,

e) złoto,

f) zagraniczne papiery wartościowe.

Zanim Kredytowe Kasy Rzeszy nie zezwolą na sprzedaż zgłoszonych rzeczy wartościowych, nie wolno nimi inaczej dysponować, aniżeli tylko sprzedać je bezpośrednio Kasom Kredytowym Rzeszy, lub też za pośrednictwem Banku Dewizowego. Obywatele są zobowiązani do zgłoszenia wyżej wymienionych rzeczy wartościowych, nabytych po dniu 20 listopada 1939 r. w przeciągu trzech dni w Kasach Kredytowych Rzeszy lub też za pośrednictwem Banku Dewizowego i na żądanie sprzedać te przedmioty Kredytowym Kasom Rzeszy. Jeżeli niema innych postanowień, to należy nabyte za zezwoleniem rzeczy wartościowe w ciągu trzech dni od unieważnienia zezwolenia zgłosić. Jeżeli dana osoba, która podlega powyższemu obowiązkowi nie znajduje się na terenie Guberni Generalnej, to jest ona zobowiązana do zgłoszenia wyżej wymienionych rzeczy w przeciągu 10 dni, licząc od dnia powrotu do Guberni Generalnej.

Ustalenie kar.

Kto sprzeciwi się tym przepisom, zostanie ukarany więzieniem, a w szczególności w ważnych wypadkach ciężkim więzieniem aż do 10 lat włącznie, jakoteż karami pieniężnymi, wynoszącymi 10-krotną wartość kwoty zakwestjonowanej. Samo usiłowanie przestępstwa jest karalne.

W stosunku do obrotu dewizowego z Rzeszą Niemiecką zostaną wydane jeszcze specjalne przepisy. Ograniczenia oraz zakazy powyższych przepisów tyczą się tylko zarządu głównego Kredytowych Kas Rzeszy oraz ich placówek. Zarządzenie to weszło w życie z dniem 20 listopada 1939 roku.

Konfiskata polskiego majątku państwowego na terenach Generalnego Gubernatorstwa.

Ustanowienie Urzędu Powierniczego przy urzędzie Generalnego Gubernatora

Kraków, 22 listopada. — „Krakauer Zeitung” donosi: Generalny Gubernator dla zajętych polskich obszarów Minister Rzeszy dr. Frank, wydał zarządzenie o konfiskacie majątku byłego państwa polskiego, w granicach Generalnego Gubernatorstwa. Celem spisu, zarządu i użytkowania skonfiskowanego majątku, został ustanowiony Urząd Powierniczy przy urzędzie Generalnego Gubernatora.

Zarządzenie konfiskaty brzmi następująco:

„Na podstawie § 5, pkt. 1, rozporządzenia Führera i Kanclerza Rzeszy o administracji okupowanego polskiego terenu z dnia 12. października 1939 r. (Dz. Ustaw Rzeszy I str. 2077) rozporządza:

§ 1.

1) Cały ruchomy i nieruchomy majątek byłego państwa polskiego i wszystkie na-

leżące do niego należności, udziały, prawa i jakiegokolwiek inne interesy wewnątrz obszaru Generalnego Gubernatorstwa zostają skonfiskowane celem zabezpieczenia wartości dla użyteczności publicznej.

2) Spis, zarządzanie i użytkowanie skonfiskowanego majątku podlega Urzędowi Powierniczemu przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

§ 2.

Przepisy konieczne do przeprowadzenia tego zarządzenia zwłaszcza o obowiązku zgłoszenia majątku, byłego państwa polskiego, jak i postępowania w wypadku praw trzeciej osoby do majątku byłego państwa polskiego, jak i o pretensjach czyichś do tego majątku, wyda kierownik wydziału gospodarki w uzgodnieniu z kierownikiem wydziału finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora. On także

ma prawo przeprowadzać swoje zarządzenia przez przepisy karne.

§ 3.

Zarządzenie powyższe wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kraków, 15. listopada 1939 r.

Ustalenie Urzędu Powierniczego.

Po ustaleniu w dniu 1. listopada Głównego Urzędu Powierniczego dla Wschodu, wydał obecnie Generalny Gubernator dla zajętych obszarów polskich Minister Rzeszy dr. Frank, zarządzenie o utworzeniu Urzędu Powierniczego przy Generalnym Gubernatorstwie. Urząd Powierniczy otrzymał przez zarządzenie konfiskaty majątku byłego państwa polskiego, swoje pierwsze poważne zadanie. Urząd Powierniczy zostanie utworzony przy Urzędzie

Generalnego gubernatora i ma nazwę „Urząd Powierniczy dla Generalnego Gubernatorstwa” (Treuhandstelle für das Generalgouvernement). Siedziba urzędu znajduje się w Krakowie. Urząd Powierniczy przeprowadza różne zadania powierzone mu przez rozporządzenia lub nakazy władz.

Wszelkie zarządy komisaryczne, ustanowione dotychczas przez osoby prywatne lub władze na obszarze Generalnego Gubernatorstwa tracą swoją ważność, jeżeli nie otrzymają, najpóźniej do dnia 1 lutego, ponownego zatwierdzenia przez Urząd Powierniczy przy Generalnym Gubernatorstwie.

Na wniosek Urzędu Powierniczego, będzie ustanowienie i odwołanie zarządu komisarycznego wpisane do ksiąg hipotecznych lub innych urzędowych rejestrów. Urząd Powierniczy decyduje też o zwolnieniu zarządu komisarycznego. Dla przeprowadzenia swoich zadań Urząd Powierniczy może zażądać od każdej osoby zeznań i wyjaśnień. Władze administracyjne i sądy muszą im być pomocne w urzędowaniu, zwłaszcza muszą na żądanie przesłuchać świadków i rzeczoznawców.

Rozporządzenie ustala dalej szereg kar dla tych, którzyby sprawowali zarząd komisaryczny bez zezwolenia Głównego Urzędu Powierniczego i dla tych, którzy odmawiają zeznań lub składają je fałszywie albo niepełnie. Sprawy te podlegają specjalnemu sądowi. Przeprowadzenie tego rozporządzenia zostało powierzone kierownikowi wydziału gospodarczego przy Urzędzie Generalnego Gubernatorstwa. Rozporządzenie weszło w życie z dniem ogłoszenia.

Adwokaci wolności a żydzi.

Kraków, 22 listopada.

Jeżeli zachodnie demokracje głoszą kiedokolwiek hasła samostanowienia narodów, to były to tylko ciche frazesy. Najlepszym przykładem będzie dla nas czekająca od lat na swe załatwienie kwestja palestyńska.

Niezbitym dowodem, że Anglii nie leży na sercu rzetelne i sprawiedliwe załatwienie tej sprawy jest fakt, że lawiruje ona między obietnicami dla Żydów, a przyrzeczeniami dla Arabów. Deklaracje dane dla pierwszych lub drugich, są w mniemaniu rządu brytyjskiego nie znaczącym świsłkiem papieru.

Dziś Anglia potrzebuje Żydów, względnie ich kapitałów, nie więc dziwnego, że są u niej w łaskach. Arabowie natomiast nie mogą doczekać się uwzględnienia swych żywotnych interesów, chwycili za broń i rozpoczęli walkę na śmierć i życie. Przeciagające się powstanie Arabów w Palestynie, jest dla dzisiejszego stanowiska Anglii niezmiernie niebezpieczne, bo znajduje poparcie i uznanie wśród innych szczytów i podbitych narodów. Ponadto Anglia musi raz po raz wysyłać do Palestyny swe wojska, co oczywiście osłabia jej stanowisko na Zachodzie.

Jak dawniej, tak i dzisiaj Anglii postępują dwulicowo. W jednej ręce trzymają miecz po którym splywa jeszcze niewinna krew ofiar arabskich, a drugą podają swe deklaracje. Arabowie jednak nauczeni smutnym doświadczeniem, nie mają

Pomyślne wyniki niemieckiej wojny handlowej.

Berlin, 22 listopada. Główna Komenda Armji Niemieckiej donosi:

Na zachodzie na niektórych odcinkach frontu nieznaczne działania czujek i słaby ogień artyleryjski.

Niemiecka flota powietrzna kontynuowała w dniu 20 listopada swą działalność wywiadowczą przeciw państwu nieprzyjacielskim. W Anglii zbadano obszary Scapa Flow, Wyspy Shetlandzkie i Anglię Południową, we Francji część terenu na północ od Paryża. Samoloty chlubnie spełniły swe zadania, mimo nieprzyjacielskiego ognia artylerji przeciwlotniczej.

W miesiącu wrześniu i październiku niemieckie siły bojowe nadwodne w współpracy z powietrznymi skontrolowały na Bałtyku i na Morzu Północnym kilkaset okrętów handlowych w poszukiwaniu kontrabandy.

Liczne okręty zaraz po kontroli ruszyły w dalszą drogę, gdyż nie posiadały na pokładzie kontrabandy.

Jedynie celem dokładnego skontrolowania, odtransportowano do portów niemieckich 127 okrętów o łącznej pojemności 245.455 ton rejestrowych brutto. Jeżeli okręt i ładunek nie podlegały zajęciu, puszczano je na wolność.

Otwarte powstanie w Waziristanie

Mimo brutalnych ekspedycy karnych ludność hinduska broni się przed uciskiem.

Rzym, 22 listopada. — Ruch powstańczy wśród ludności Waziristanu (północno-zachodnia część Indji) rozszarza się coraz bardziej i — według ostatnich, otrzymanych tutaj wiadomości — objął większość plemion tubylczych.

Pomimo, że Anglii dla „uspokojenia” tego terytorjum wysłali liczne bombowce, mieszkańcy prowadzą systematycznie dalszą walkę z wojskami brytyjskimi.

Angielski głównodowodzący w Waziristanie zażądał kategorycznie posiłków wojsk brytyjskich, a zwłaszcza lotników. Prowadzona po cichu od miesięcy mała wojna plemion górskich, koczujących wola, zamieniła się obecnie w jasno buchający ogień powstania. Od końca października mieszkańcy Waziristanu są znowu w ofensywie, i to dokładnie tak samo, jak w 1937 r., a postępują według dobrze obmyślanego planu, opracowanego niewątpliwie przez bardzo zręczne kierownictwo. Mnożą się napady na obozy brytyjskie i na umocnione ich pozycje. W chwili obecnej siły angielskie są całkowicie otoczone wąskimi pierścieniami nieprzyjaciół, którzy ustawicznie starają się, by odciać Anglikom połączenia.

W tych dniach zauważono szczególnie wielką koncentrację powstańców obok

Idak. Tamtejsze wojska wielokrotnie atakowano. Anglii zdolali rzekomo w ostatniej chwili udaremnić planowany przy pomocy materiału wybuchowego zamach. Mieszkańcy Waziristanu niewątpliwie od dawna przygotowywali powstanie, które obecnie wybiega daleko poza dotychczasowe linie frontu i obejmuje cały górysty kraj, który w poprzednich latach został przez Anglików z trudem „uspokojony”.

Anglii starają się przez użycie małych samochodów pancernych i nielitościwie atakujących bombowców, zarówno atakować przeciwnika, jak i niszczyć każde osiedle, które uda się im opanować. Przytem nie odgrywa żadnej roli, czy idzie o wioski górskie, których mieszkańcy niebicie uczestniczyli w powstaniu, czy też nie. Zapasy amunicji i środków żywnościowych dla walczących oddziałów angielskich zdołano w niektórych punktach dostarczyć wojsku tylko za pośrednictwem spadochronów, ponieważ linie dowozu są ustawicznie atakowane.

zamiaru wierzyć gołostownym deklaracjom i nie ustępują ani na jotę.

Tak oto wygląda wolność pod jarzmem Anglików.

Zapytajmy obecnie, jak w istocie przedstawia się kwestja narodowościowa w Palestynie?

Lampert (w dziele p. t.: „Ludy ziemi”, Tom I, str. 367 i nast.) tak pisze m. in.: „W istocie byłoby to zupełnie fałszywym oznaczać dzisiejszą Palestynę jako kraj żydowski. Co najmniej bowiem 80 procent z pośród jej ludności, to wyznawcy islamu, należący do innego szczepu, a mianowicie arabskiego.

Nigdzie na świecie nie spotykamy zresztą terenu zamieszkałego przez zwartą masę Żydów. Prawda, że Żydzi przybyli ok.

1247 roku przed Chr. do ziemi Kanaan; fakt ten pozostanie jednak dowodem, że nie byli tam autochtonami.

Jeżeli na tej ziemi nie potrafili stanąć silną stopą, to jedynie dlatego, że brak im było ducha rycerskiego.

Jeżeli nawet zdobyli Palestynę mieczem i jeżeli ich państwo było terenem ustawicznych walk między stronnictwami, to jednak nie prowadzili nigdy większych wojen. Do silniejszego wzrostu doszli za króla Salomona i wówczas zyskali drogę ku bogactwom i chwały. Podczas gdy Fenicjanie zasłynęli dzięki swym podróżom morskim i odkryciom, jakie miały duże znaczenie dla kultury narodów, a zatem zyskali nieśmiertelną sławę, to Żydzi nie podobnego nie uczynili. Czasy świetno-

ści pod królem Salomonem szybko przeżyły się i minęły bezpowrotnie.

Wkrótce zostali odsunięci od morza i musieli ustąpić sąsiadom.

Żydzi od chwili zburzenia Jeruzolimy przez cesarza rzymskiego Tytusa w dniu 12 sierpnia 70 r. po Chr. przestali być narodem. Żydzi — jak powiedział D'Israeli — nie są żadnym narodem, ale składają się z różnych narodów i jak kameleon zmieniają barwę, zależnie od miejsca polityki. Ich zamilowanie do handlu zrodziło chęć i bezwzględność w środkach, a zatem i niechęć do narodów, wśród których żyją.

Wobec powyższych wywodów jest jasnym, że sama Anglia znalazła się w kropce i nie wie, jak wybrnąć z zagmatwanej kwestji palestyńskiej. Arabowie dowiedli, że umieją umierać za ojczyznę. A żydzi? Są Anglii chwilowo potrzebni.

Wojna, jaką Anglia obecnie prowadzi, jest wojną czysto imperialistyczną. Cele jej ukrywa się pod skromnym płaszczkiem „wolności narodów”!

Więc pytamy: Gdzie jest wolność Indji? Gdzie wolność Arabów? Gdzie samodzielność Afryki południowej? Gdzie w końcu gwarancje dane Polsce przeciw każdej agresji? Czy Anglia pofatygowała się chociaż, by zaprotestować w Moskwie?

Nie ulega najmniejszej wątpliwości, że i stosunek Anglii do Żydów zmieni się, skoro tylko inny wiatr powieje. Obecnie już ponad 80 państw pragnie uregulować kwestję żydowską. Zasluga dzisiejszych Niemiec pozostanie jednak fakt, że właśnie one tę kwestję wydzwignęły i uwzględniły w swym programie.

Jedynie Anglia nie kwapi się do załatwienia tej sprawy, choć boleje pozornie nad losem swych „pupilków”.

Powiedzieliśmy „później”, bo jak podaje cyt. już „Historja Pow.” T. II, str. 417: „W Anglii, w końcu XIII wieku, wygnano wszystkich Żydów i dopiero po paru stuleciach wolno im było tam zamieszkać. Filip Piękny pewnego dnia wypędził wszystkich Żydów z granic Francji, konfiskując cały ich majątek ruchomy i nieruchomy, oraz zmuszając klientów bogatych Żydów, aby wszystkie długi należne im wypłacili do kasy królewskiej”.

Oto słowa niedyskretnej historii, która powyższe fakty zahipnotowała na koncie państw demokratycznych.

Wśród dalszych pozycji znajdzie się i deklaracja Ballfoura i inne kwiatki angielsko-żydowskiej sielanki.

(M. C.)

Samoloty niemieckie nad Anglią i Francją.

Amsterdam, 22 listopada. — Nad śródmieściem Londynu, ponad Essex i południowym Kentem zaobserwowano w poniedziałek samoloty niemieckie. W Lyonie i w dolinie Rhone nastąpił alarm przeciwlotniczy. Również w Normandji gwizdały syreny.

Jugosławja wyciągnie konsekwencje

Belgrad, 22 listopada. — Prasa jugosłowiańska pisze na czolowych miejscach o zatopieniu przy wschodnim wybrzeżu Anglii dużego parowca transportowego „Carica Milica”.

„Vreme” komunikuje z Agramu, że spółka okrętowa „Jugosłowiański Lloyd” postanowiła przerwać komunikację z portami angielskimi.

L. T. BARANOWSKI.

WYPowiedzenie.

— Wyleją cię, Janku! Żartowali z niego koledy biurowi. I pan Jan wdrygał się z przerażeniem i podwajał pilność przy pracy. Pierwszy przychodził do biura, o statni wychodził, nie miał nigdy zaległości, bał się nawet pić podczas pracy herbatę, byle go szefowie nie uznali za nieroba.

Z czasem strach przed utratą pracy przerodził się u niego w manję. Zaniechał wszelkich domowych inwestycji, zrezygnował z zakupów ratalnych i każdego pierwszego mawiał do żony z wyrazem nieklamanego zadowolenia:

— Wiesz, Wandol! Nie dostałem jeszcze wypowiedzenia. Mam znowu trochę spokoju! I uspokajał się na kilka dni, aby od połowy miesiąca znowu żyć pod wpływem ciągłej obawy.

Tak mijaly miesiące. Pan Jan pracował w biurze już od trzech lat. W międzyczasie odeszło wielu kolegów, inni przyszli na ich miejsce. W pokoju, gdzie pan Jan miał swoje biurko, siedziała przy oknie nowa urzędniczka. Zmienił się nawet bezpośredni szefowie pana Jana. Lecz i ci ludzie, w chwilach pomiędzy załatwieniem jednego i drugiego papierka, stale podyskali śmieszna obawę kolegi:

— Wyleją cię, patrz, abyś pilnie pracował!

I wreszcie stało się, że biuro przejęte zostało przez nowych ludzi. Zrana woźny obarczony plikiem listów wypowiedzeniowych nie ominął również pana Jana. Nawet dyrektor sam podpisał dla siebie wypowiedzenie.

— Dostaliśmy pozdrowienia, co, panie Janie! — żartowali optymiści, i zaraz dodawali tajemniczym tonem:

— Lecz słyszałem, że tym razem to napewno nie przelewki: nowa dyrekcja chce zatrudniać swoich ludzi!

Nic w tem dziwnego, że tego dnia pan Jan nie był w stanie zabrać się do pracy, nie mógł w żaden sposób się skupić. Siedział bezczynnie przy biurku, zapatrzony w jeden punkt i myślał.

Jutro dostanie pensję za ubiegły miesiąc, potem trzymiesięczną i urlop. Ma więc przed sobą pięć miesięcy życia. Potem będzie ubezpieczalnia. A z ubezpieczalni dostaje się grosze. Co będzie dalej?

Po biurze wrócił do domu, i udając obojętność, (lecz głosem, który załamał się gdzieś w głębi krtani) powiedział:

— Wiesz, kochanie, dostałem wypowiedzenie. Ale to nic... Odwołają.

Zaraz po obiedzie położył się spać. Gdy się obudził, znowu pogrzeźił się w długie szeregi cyfr domowego budżetu. Jakby tu okroić, aby zamiast na pięć miesięcy, starczyło na sześć!

Od tego dnia życie jego koncentrowało się wyłącznie między domem i biurom. Przestał widywać znajomych i przyjaciół, zrezygnował z kawy i gazet w ulubionej cukierni, odmówił żonie wiosennej sukni. Sam błąd i żółk z dnia na dzień.

Nim upłynął miesiąc, szef wezwał do siebie pana Jana.

— Co panu jest? — zapytał życzliwie: czy pan jest chory? Niedobrze pan wygląda. Może zwolnić pana na parę dni?

— Ależ, panie prokurencie! — zaczął się Jan — To nic, przejdzie! Bardzo przepraszam, jeżeli ostatnio nie najlepiej pracuję. Wie pan, tak dźwigała te wypowiedzenia. Jestem poprostu trochę zdenerwowany...

— No to niech się pan nie martwi — odpowiedział prokurent — jakoś damy sobie radę!

Pan Jan zrozumiał te słowa, jako obietnicę pozostawienia go w biurze. Wrócił rozpromieniony do biurka. Weszło uśmiechnął się do koleżanki i nawet zażartował:

— A wie pani, panno Anno? Oni rozważają już sprawy personalne.

Wskutek tego przez następne dwa dni cały personal pracował z jak największym napięciem, lecz już trzeciego dnia opadły

pana Jana niespokojne refleksje. A nuż nie dobrze zrozumiał prokurenta. Bo przecież słowa „damy sobie radę” równie dobrze oznaczać mogą, że damy sobie radę poza biurom.

Od tej chwili pan Jan zaczął się przyzwyczajać do sytuacji bezrobotnego. Wyobrażał sobie, jak będzie wyglądał, stojąc w stugłowej kolejce w ubezpieczalni. Jak będzie jadł obiady w kuchni dla niezamężnej inteligencji, jak go wyeksmitują z mieszkania...

Stał się zgryźliwy, przestał rozmawiać z blahych powodów z najbliższymi kolegami. Codziennie spoglądał ponuro na kalendarz, obliczając ostatki swego urzędowania.

Niewątpliwie zaniebdał trochę swych obowiązków.

— Trzeba zabrać się do pracy. Trzeba ustąpić przyzwocie, bez zaległości — starał się przekonywać samego siebie: chce uzyskać jak najlepsze referencje.

Zarazem uważał za niemożliwe, by mógł gdziekolwiek uzyskać pracę.

— Nie mam żadnej protekcji! — rozpaczal w duszy: zostaną zawodowym bezrobotnym!

Wreszcie, któregoś poranka zjawił się w biurze woźny z wielką paką listów, zaadresowanych do pracowników. Pan Jan otrzymał swój list.

Koleżanka pierwsza otworzyła swój list. — Wymówili! — powiedziała zrozpaczona i zaczęła cicho płakać, pochylona nad biurkiem. Czarne z tuszu lzy kapaly na bibułę i rozmazywały się po czerwonych polickach.

Pan Jan nie miał odwagi otworzyć swego listu. Przesał, by się uspokoić, przez korytarz, zajrzał do pokoju, w którym mieściła się buhajtetka i zobaczył kilka smutnych twarzy. Złazcza zgnębieni byli dwaj najwięksi żartownisie.

— Panie Janie! Wie pan — rzekł jeden z nich — nas starych pracowników wylali. Oto proszę:

I podał mu urzędowy papierk. „Niniejszem komunikujemy uprzejmie, że z dalszej z Wpanem współpracy zmuszeni jesteśmy zrezygnować z powodu reorganizacji biura” — przeczytał pan Jan.

Reorganizacja! Tego jeszcze brakowało. Teraz, oczywiście, i on ma w kieszeni ostateczną wypowiedzenie.

Ze smutkiem powłócił się więc z powrotem do swego biurka i usiadł w zadumie. Wyjął z kieszeni list i otworzył kopertę. „Niniejszem komunikujemy uprzejmie...” zaczął czytać i przerwał. Tak! wszystko jest stracone. Ale on przyjmie ten cios po męsku. Wyjdzie z biura z podniesionym czołem.

I zaczął pakować swe prywatne drobiazgi, które chował w szufladach biurka.

— Winszuję panu! — powiedział, wchodząc do pokoju prokurent — mam nadzieję, że nasza współpraca będzie owocna!

Jaki Co! Nie rozumiał w pierwszej chwili pan Jan.

— No jak to? Nie dostał pan listu? Ależ tu leży: „Niniejszem komunikujemy uprzejmie, że z dniem 1 b. m. pełnić pan będzie funkcje...”

Tu jednak prokurent przerwał. Stało się coś dziwnego. Pan Jan przestał na chwile pakować swe manatki, popatrzał na niego ze smutkiem i cicho, bardzo cicho powiedział:

— POCO pan żarty stroi ze mnie? Wylali mnie, starego pracownika wylali...

Poczem roześmiał się nerwowo. Śmiech przeszedł po chwili w rozpaczliwy skowyt, który przenikał do najdalszych zakamarków biura i ścigał do pokoju co ciekawszych urzędników. Pan Jan śmiał się nadal, wykrzykując coś niezrozumiałego i nie poznając obecnych.

— Niech pan pośle po karetkę pogotowia: szepnął półgłosem zwabiony hałasem dyrektor do jednego z urzędników. Atak histeryj. Jutro będzie zdrow.

Lecz ani jutro, ani potem pan Jan nie przyszedł już do biura...

Parowiec angielski znów zatopiony.

Niemiecka łódź podwodna zatopila na Atlantyku parowiec brytyjski „Arlington Cord“ (5.000 tonn).

Sekretariat admiralicji brytyjskiej komunikuje ponadto, że parowiec rybacki „Mastiff“, który został przytostowany do poszukiwania min, zatonął wskutek eksplozji miny. Sześciu członków załogi zginęło.

Na Islandji w fiordzie Hlorna obserwowano w poniedziałek, jak parowiec towarowy został zatrzymany przez ścigający go okręt wojenny. Parowiec usiłował uciec. Po kilku strzałach ostrzegawczych, okręt wojenny rozpoczął bombardowanie parowca. Ogółem padło 14 strzałów. Po upływie pół godziny parowiec stanął w płomieniach.

Nawet i pisma angielskie krytykują mowę Churchilla.

Amsterdam, 22 listopada. — Ostatnia mowa Churchilla, wygłoszona przez radio, wywołała ostrą krytykę dwóch angielskich tygodników. W jednym ze swych artykułów pisze „Spectator“ m. in., że ostatnia mowa niedzielnia Churchilla zawierała rozmaite ustępy, nad którymi musi się ubolewać. Churchillowi nie udało się właściwie ocenić głosów swych obywateli. Jego skargi są niczem innym, jak tylko powrotem do znanych frazesów. W mowie Churchilla znajduje się jednak jeszcze jedno zdanie, które zasługuje na specjalną uwagę. Stosunki Anglii z wieloma neutralnymi państwami są właśnie w chwili obecnej szczególnie delikatne. Nie było zatem nie bardziej niewłaściwego w mowie Churchilla, jak właśnie wzmianka o „spółce“, która miałaby się przyczynić do „oczyszczenia powietrza“, jeśli mówiąc to Churchill miał na myśli, jako „wspólników“ Włochy po jednej stronie, a W. Brytanię i Francję po drugiej.

Potrójne zwycięstwo Italii.

„Regime Fascista“ o nieudalym brytyjskim eksperymencie sankcyjnym.

Mediolan, 22 listopada. W związku z 4-tą rocznicą ogłoszenia sankcji przeciwko Włochom, prasa włoska przypomina demokracjom zachodnim, że one właśnie wtedy w sposób podstępny usiłowały zniszczyć mocarstwo stanowisko Włoch, co byłoby równoznaczne z rozbięciem faszyzmu.

„Regime Fascista“ oświadcza, że 52 państwa, które brały udział w sankcjach przeciw Włochom, byłyby szczęśliwe, gdyby mogły wymazać datę 18 listopada, ponieważ ten dzień przypomina ich cynizm, niekierowność, głupotę polityczną, egoizm oraz chęć prześladowania tych państw. Usiłowano wtedy złamać Włochy dla podniesienia własnego prestiżu, uszczuplonego przez Niemcy i Japonię.

18 listopada przypomina nam, że humanitaryzmem i chrystianizmem przepełnione demokracje, dostarczały Negusowi zapasów kul dum-dum, które w następstwie skierowano przeciw włoskim legionom. — Data ta jednak oznacza dla Włoch potrójne zwycięstwo: Włochy zajęły Abyssynię, wydały Ligę Narodów na pośmiewisko, oraz zmusiły Anglię i Francję do uznania faktów dokonanych.

Niemcy zaprzyjaźniły się z Włochami i nie dały się uwieść obietnicami zwrotu kolonii. Wylonili się w końcu głębokie rysy między ludami, między narodami młode i starymi, między państwami autorytatywnymi a międzynarodową żydowsko-massowsko-demokratyczną.

W 4 następnych latach szkalowano faszyzm i Mussoliniego. Wszystkie jego żądania zbyto okrzykiem „Jamais, Jamais“. Dopiero w ostatnich dwóch miesiącach prasa francuska oświadczyła, że Mussolini jest jednym z największych polityków, oraz, że Włochy przedstawiają się jako ważny sojusznik.

Oskarżony — Churchill.

Nowy Jork, 22 listopada. Senator Holt z zachodniej Wirginii wypowiedział się w poniedziałek w sprawie procesu o oszczerstwo wydawcy nowojorskiego tygodnika „Enguirei“ Grigfina przeciw Winstonowi Churchillowi. Proces, który w niższej instancji wygrał Griffin, znajduje się obecnie przed najwyższym sądem Stanu Nowy Jork. Senator Holt powiedział, że w tej sprawie nie chodzi o zwykły proces oszczerczy, ale o wypadek o nadzwyczaj wielkiej doniosłości narodowej i międzynarodowej.

Holt przypomniał pismo przeproszące, które Churchill wysłał w ostatnich tygodniach do redaktora pewnej gazety w Texas. a według którego dużo osób prywatnych i organizacji w Południowych Stanach ostro zaprottestowało przeciw pewnemu zwrotowi w mowie Churchilla z dnia 2 października. Churchill powiedział mianowicie, że południowa część Stanów Zjednoczonych nigdy nie pozbędzie się hańby pozostałej z dawnych czasów niewolnictwa. Sen. Holt oświadczył, iż ma nadzieję, że amerykańskie sądy zmuszą Churchilla, by odkrył przybicie, gdyż animozja Churchilla przeciw Stanom Zjednoczonym, która teraz wprawdzie chce ukryć, jest bardzo bolesna, a sięga bardzo dawnych czasów.

„Trzeba skończyć z żydami“

Nowe antysemickie demonstracje w Anglii.

Mediolan, 22 listopada. — „Regime Fascista“ komunikuje, że w Londynie wybuchły wielkie rozruchy antysemickie.

Najostrzeżym wystąpił przeciw eleganckim herbarciarzom firmy „Lyon“, których właściciel żyd, Izidor Salomon, jest dostawcą armii. Na wielu szybach nalepiono kartki z napisem: „Skończymy z żydami“.

Jeden sklep należący do firmy „Lyon“, położony naprzeciw stacji Wictoria, został doszczętnie zdemolowany.

„Daily Mail“ przyznaje, że demonstracje skierowane były jedynie przeciw żydom — a policja okazała się bezsilną i nie potrafiła rozruchom zapobiec.

Biuro Ogłoszeń „PAR“ KRAKÓW Rynek Główny 46

przyjmuje ogłoszenia (również drobne) do pism miejscowych i zamiejscowych po cenach oryginalnych.

Bezpłatne tłumaczenie tekstów ogłoszeniowych. — Wysokie rabaty ogłoszeniowe. — Biuro czynne od 9—13 i od 15—18.

Organizacja poczty na terenach okupowanych.

Przesyłki w języku żydowskim zabronione. — Taryfa opłat pocztowych w Generalnym Gubernatorstwie

Kraków, 22 listopada.

Jak donosi „Krakauer Zeitung“, Generalny Gubernator zajętych terenów polskich wydał rozporządzenie, dotyczące organizacji poczty niemieckiej „Deutsche Post Osten“ oraz opłat taryfowych za przesyłki pocztowe. Stosownie do tego rozporządzenia rozróżnia się dwie grupy, korzystających z poczty, a mianowicie: a) władze i ich funkcjonariusze pochodzący z Rzeszy niemieckiej; b) ludność zajętych terenów polskich.

Opłaty pocztowe przesyłek wysyłanych przez władze Rzeszy Niemieckiej, względnie przez funkcjonariuszy władz pozostają niezmiennione i obowiązują według taryfy wewnętrznej, ogólnie stosowanej w Rzeszy. Przesyłki tego rodzaju muszą być jednak jako urzędowe oznaczone.

W odniesieniu do ludności terenów Generalnego Gubernatorstwa zostają podniesione opłaty pocztowe według taryfy zagranicznej poczty niemieckiej, a to zarówno dla przesyłek w ruchu dalekobieżnym, jak i dla przesyłek do Rzeszy. Opłata pocztowa za list wagi do 20 g z Krakowa do Berlina albo z Krakowa do Zakopanego wynosi 50 groszy. Przesyłki miejscowe, a więc np. w obrębie Krakowa, należy opłacać według taryfy niemieckiej ruchu dalekobieżnego, a więc za list wagi do 20 g — 24 groszy.

Oprócz powyższych rozporządzeń wydał kierownik wydziału pocztowego przy urzędzie Generalnego Gubernatora rozporządzenie wykonawcze do zarządzenia z dn. 31 października 1939 odnośnie do ruchu pocztowego i telegraficznego w obrębie Generalnego Gubernatorstwa.

Według powyższego rozporządzenia ludność zamieszkała na terenie podległym Generalnemu Gubernatorowi może wysyłać następujące przesyłki pocztowe: pocztówki, otwarte listy w języku niemieckim i polskim wagi do 250 g, przekazy pieniężne do kwoty 2000 zł. Przesyłki w języku żydowskim względnie hebrajskim o-

raz pisane pismem Innem, niż alfabet łaciński wzgl. gotycki — są niedozwolone. Przesyłki tego rodzaju znalezione przez władze pocztowe wśród innych przesyłek, zostaną bezwarunkowo przed ich wysłaniem zniszczone.

Przesyłki urzędowe, względnie nadane przez współpracowników urzędów muszą być opatrzone pieczęcią urzędową i napisem „Dienstpost“, a poza tym muszą być przekreślone niebieskim ołówkiem na stronie adresowej koperty. Kto będzie używał tego podpisu oznaczony — nie mając do tego prawa — zostanie ukarany karą administracyjną w wysokości 50 zł.

Przy ustalaniu wysokości opłat pocztowych dla przesyłek nadawanych przez ludność zajętych terenów decydującym był fakt gruntownego zniszczenia organizacji i urządzeń pocztowych, spowodowanego upadkiem państwa polskiego, skutkiem czego odbudowa organizacji pocztowej połączona była z wielkimi wkładami finansowymi. Mimo tych kosztów, ruch pocztowy „Deutsche Post Osten“ został uruchomiony w interesie handlu, przemysłu i całej gospodarki ludności.

Wydanie specjalnych znaczków pocztowych dla obszaru Generalnego Gubernatorstwa jest zamierzone. Do czasu ich wydania obowiązują znaczki pocztowe Rzeszy Niemieckiej.

Taryfa pocztowa dla przesyłek nadawanych przez ludność terenów okupowanych jest następująca:

W obrębie miejscowym: pocztówki — 13 gr, listy wagi do 20 g — 24 gr, listy powyżej wagi 20 g do 250 g — 40 groszy.

W obrębie dalekobieżnym i zagranicznym: pocztówki — 30 gr, listy wagi do 20 g — 50 groszy, za każde dalsze 20 g obowiązują dopłaty 30 gr.

Opłaty przekazów pocztowych: do 20 zł — 80 gr, od 20—50 zł — 1.20 zł, od 50—200 zł — 1.60 zł, od 200 do 500 zł — 2.40 zł, od 500 do 1000 zł — 3.20 zł, od 1000 do 1.500 zł 4 zł, od 1.500 do 2000 zł 4.80 zł.

Wielki wybór

maszyn biurowych i małych maszyn do pisania od RM. 119.50 do RM. 851
Dostawa natychmiastowa!

Olympia

Olympia Wytwórnia Maszyn Biurowych A. G. — Biuro: Kattowitz, Direktionsstr. 16, Tel. 31051. Magazyny i dostawa: Teschen, Bahnhofstrasse 2.

Czy jest możliwa jednakowa waluta w Ameryce.

Guatemala, 22 listopada. Prace pierwszej konferencji amerykańskich ministrów skarbu w Guatemala zostały ostatecznie zakończone na posiedzeniu komisyjnym. W końcu tygodnia odbyło się posiedzenie plenarne, w czasie którego przyjęto szereg rezolucyj natury gospodarczej i dotyczących zwalczania handlu nielegalnego. Przewodniczący konferencji złożył wniosek, aby następnego posiedzenie odbyło się w Waszyngtonie. Nie powzięto jednak ostatecznej decyzji.

Na posiedzeniu plenarnym odczytano sprawozdanie komisji walutowej, oraz komisji bankowej. Wymieniono przy tym własne doświadczenia w sprawach walutowych, bankowych oraz dewizowych. Panuje ogólne przekonanie, że wprowadzenie jednolitego systemu pieniężnego w pań-

stwach amerykańskich mogłoby się przyczynić do unormowania amerykańskich stosunków gospodarczych.

Podziw Hiszpanji dla długotrwałych niemieckich lotów wywiadowczych nad Francją.

Madryt, 22 listopada. Pizzaro, berliński korespondent dziennika „Arriba“ omawia sprawę niemieckich lotów wywiadowczych nad Francją i podnosi, że lotnictwo niemieckie, wszędzie, gdzie tylko ma do spełnienia jakieś zadanie, odnosi same sukcesy. Zarówno lotnictwo jak i artyleria przeciwlotnicza francuska nie zdołały wyrządzić im szkód. Jeśli te loty nie spowodowały poważniejszych skutków, to nie należy w tym widzieć skuteczności lotnictwa francuskiego, lecz tylko rozkazom niemieckich jednostek lotniczych.

Naloty niemieckie w dużym stopniu przyczyniły się do załamania ducha ludności francuskiej, a równocześnie zadały kłam informacjom francuskich sprawozdawców wojennych.

W komentarzach, tenże sam dziennik rozważa się nad sprawą zaprowiantowania żołnierzy i powołuje się na właściwą w tej dziedzinie organizację żywnościową, stosowaną przez wojsko władze hiszpańskie w czasie walk w Hiszpanji. Na podstawie licznych przykładów, pisano podkreśla właściwe odżywianie żołnierzy niemieckich i dochodzi do wniosku, że jedynie rozdział artykułów żywności na płaszczyźnie naukowej, w dużej mierze przyczynił się do osiągnięcia sukcesów wojennych armii niemieckiej.

KRONIKA.

Obowiązek płacenia danin miejskich.

Komisarz miasta nadburmistrz Zörner, wydał XVI. Obwieszczenie, dotyczące płatności danin miejskich.

Obwieszczenie to brzmi następująco: Liczni płatnicy miejskich podatków, danin, opłat, należności i innych świadczeń dopełnili w związku z wojną swych zobowiązań bądź nie w całości, bądź nie w właściwym terminie.

Opieszalych płatników wzywam do natychmiastowej zapłaty we właściwych kasach miejskich zaległych podatków, danin, należności, opłat, rachunków za zużyty prąd i gaz, opłaty wodociągowej i t. d. W szczególności zwracam uwagę, że w dniu 14 listopada 1939 r. płatna była 2 rata podatku drogowego, zaś w dniu 15 listopada 1939 r. — 2 rata podatku od psów i opłaty od środków przewozowych.

Wyznaczone terminy płatności winny być w przyszłości punktualnie dotrzymywane bez specjalnego wezwania.

Płatnicy, którzy z powodu niemożności zapłaty lub z innych powodów swym obowiązkiem nie mogą zadość uczynić we właściwym terminie, winni wnieść odpowiednio wcześniej uzasadnione próby o odroczenie do właściwych jednostek Zarządu Miejskiego.

Wobec opieszalych i opornych płatników będą zastosowane środki przymusowe.

Przykładna kara na żyda-wyzyskiwacza.

Według doniesień „Krakauer Zeitung“ przed sądem doraźnym w Częstochowie odbyło się kilka rozpraw sądowych. Na szczególną uwagę zasługuje proces żyda Józefa Szuby z Kłobucka.

Szuba, po wkroczeniu wojsk niemieckich, podszedł pod stanowisko komisarza burmistrza miasta. Stanowisko to wykorzystywał on niemal wyłącznie do celów osobistego bogacenia się przy każdej sposobności. Tak np. kazał najbiedniejszej ludności płacić za chleb, dostarczany ludności miejskiej przez komendę miejscową wojska niemieckiego. W ten sposób zarabiał dziennie do 50 zł. W jednym z zakładów fryzjerskich w Kłobucku skonfablował ruchomości i przenosił je do własnego sklepu. Z mieszkania lekarza, który wychodził z Kłobucka przed działaniami wojennymi, skradł przedmioty użytku domowego w wielkiej ilości oraz futro, pozbawiając także znaczne ilości części zapasowych do rowerów ze sklepu towarów żelaznych. Sąd skazał Szubę na 5 lat więzienia, mimo, że dotychczas nie był on karany.

Rozpatrywano również sprawę robotnika Szymanowskiego z Częstochowy. Szymanowski został zwolniony z obozu jeńców, ale zamiast poszukać sobie odpowiedniej pracy, zajął się handlem ulicznym na ulicach Częstochowy. Pierścienki, które zakupował po 75 fenigów — sprzedawał po 5 do 10 marek. Za to oszustwo skazano go na 2 lata więzienia. W motywacji wyroku sąd podkreślił, że tego rodzaju nadużycia muszą zniknąć z ulic Częstochowy.

SPRZEDAŻ CUKRU W SKLEPACH REJONOWYCH NA KARTKI rozpoczęła się w poniedziałek 20 bm. Ponieważ do sprzedaży wyznaczono znaczną ilość sklepów, przeto sprzedaż odbywa się w największym porządku. Odbiorcy otrzymują cukier za miesiąc listopad w ilości 1 kg na osobę po cenie 1.22 zł za kg. Niektóre sklepy wyznaczyły specjalne dni na poszczególne numery kart, co jeszcze bardziej ułatwiło nabywanie cukru bez „ogonków“ i trudu. Pojawienie się cukru w sprzedaży na kartki wywołało duże zadowolenie wśród ludności.

WYKAZ CHOROBY ZAKAŻNYCH W MIEŚCIE KRAKOWIE w czasie od 12 do 18 listopada 1939 r. (46 tydzień): tyfus 6, dyfterja 3, szkarlatyna 2, róża 1.

CO GRAJĄ W KINACH.

Adria: „Dziwne a wczorajszej nocy“.
Apollin: „Powiew lata“ (muzyka Zellera).
Atlantici: „Renata w kwartale“.
Muzeumi: „Ave Maria“ (Beniamino Gigli i Käthy von Nagy).
Promień: „Bel-Ami“.
Scala: „Ptasznik z Tyrolu“, operetka Zellera.
Stella: „Bel-Ami“.
Świt: „Nie umiał odmówić kobiecie“ (Leo Slezak).
Sztuka: „Było ich 13“ (Röhmner i Moser).
Ulecha: „Walo cesarski“ (P. Hörbiger).
Wanda: „Nieusprawiedliwiona godzina“ (Gustaf Huber).

